

TEZA:

Istotą popełnionego przez obwinionego radcę prawnego deliktu dyscyplinarnego nie jest niezadowolenie klientki ze współpracy z obwinionym ani skutek w postaci przegrania procesu ale brak należytej staranności w reprezentowaniu jej stanowiska, chociażby było ono – według obiektywnych przesłanek – skazane na niepowodzenie. Działania obwinionego cechował brak sumienności i należytej współpracy z reprezentowaną klientką.

Sygn. akt WO-12/22

ORZECZENIE

z dnia 20 kwietnia 2022 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w następującym składzie:**

Przewodniczący: **S WSD Arkadiusz Sawala**
Sędziowie: **S WSD Michał Łukasiuk**
S WSD Rafał Rybnik/sprawozdawca/
Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego J. S., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych pod nr (...)

obwinionego o to, że:

co najmniej od 13 stycznia 2016 roku do dnia 14 lutego 2018 roku będąc ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu dla pozwanej J. S. w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. sygn. akt I C 1042/16/S oraz II Ca 2255/17 nie podjął wszystkich niezbędnych czynności procesowych dla obrony interesów skarżącej jako strony pozwanej w sprawie o zapłatę, tj. prowadził sprawę nieprofesjonalnie i nie dochował należytej staranności, w szczególności dopuszczając się zaniechania wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z zm.) w związku z art. 6, 12 ust. 1, 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

na skutek odwołania z dnia 20 grudnia 2021 roku (data wpłynięcia do OIRP) obwinionego radcy prawnego J. S.

orzeka:

1. zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy.
2. zasądza od obwinionego J. S. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1 800.00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

W dniu 12 czerwca 2017 r. J. S. („Skarżąca”) wystąpiła do Komisji Dyscyplinarnej Okręgowej Izby Radców Prawnych (pisownia oryginalna) ze skargą przeciwko r. pr. J. S. („Obwiniony”) - jej pełnomocnikowi z urzędu w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. prowadzonej w pierwszej instancji pod sygn. akt II Ca 2255/17 i w postępowaniu apelacyjnym pod sygn. akt II Ca 2255/17. Skarżąca zarzuciła Obwinionemu naruszenie zasad etyki radcy prawnego, polegające na wykonywaniu czynności zawodowych pełnomocnika procesowego bez zachowania należytej staranności wyrażające się w braku należytego kontaktu ze Skarżącą oraz braku poszerzeniu obrony jej stanowiska procesowego, a w szczególności zaniechaniu złożenia w trakcie postępowania sądowego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie rachunkowości. Skarżąca ponowiła skargę w dniu 05 marca 2018 r. podnosząc dodatkowo, że poniosła straty moralne i materialne i wniosła o ukaranie radcy prawnego wraz z zasądzeniem na jej rzecz odpowiedniej kary pieniężnej, adekwatnej do naprawienia szkody poniesionej na skutek braku profesjonalnej pomocy prawnej.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. J. G. postanowieniem z dnia 23 marca 2018 r. wszczęła dochodzenie dyscyplinarne i po jego przeprowadzeniu, w dniu 14 sierpnia 2018 r. wystąpiła z wnioskiem o ukaranie Obwinionego, wskazując, iż rzeczony naruszył zasady etyki zawodowej bowiem nie podjął wszystkich niezbędnych czynności procesowych dla obrony interesów Skarżącej jako strony pozwanej w sprawie o zapłatę.

Wniosek został rozpoznany przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców

Prawnych na rozprawie w dniu 26 października 2018 r., na skutek czego Obwiniony został uniewinniony od zarzucanego mu czynu. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, iż nie ma podstaw do weryfikacji taktyki procesowej przyjętej w postępowaniu przed sądem rozpoznającym sprawę Skarżącej. W ocenie Sądu niezadowolenie Skarżącej z wyniku procesu w sytuacji gdy nie kwestionowała roszczenia co do zasady i nie podnosiła pominięcia przez powodową spółkę dokonywanych przez nią wpłat na poczet zobowiązania, nie może obciążać pełnomocnika procesowego dysponującego wyłącznie materiałami, które zostały włączone do materiału dowodowego w sprawie.

Od powyższego orzeczenia Skarżąca wniosła odwołanie w dniu 08 stycznia 2019 r. kwestionując profesjonalizm Obwinionego i podkreślając, iż nie była informowana o przebiegu sprawy. Wskazała również, że jest technikiem ekonomistą, a nie jak twierdził Obwiniony - księgową.

Obwiniony wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie sygn. akt WO 17/19 zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji (OSD OIRP), w ten sposób, że uznał Obwinionego winnym zarzucanego mu czynu, wymierzył mu karę upomnienia i zasądził koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1 200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazał, że błędem pełnomocnika Skarżącej było domaganie się od sądu zobowiązania powoda do przedstawienia pełnego rozliczenia księgowego całej historii spłaty pożyczki, bowiem ciężar dowodu z weksla in blanco spoczywa na dłużniku wekslowym, zatem to strona pozwana winna udowodnić, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem. Wobec powyższego to Obwiniony zdaniem WSD powinien wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, ale tego nie uczynił, co uzasadnia zarzut braku profesjonalizmu i jest jednoznaczne z dopuszczeniem się przewinienia dyscyplinarnego.

W dniu 01 października 2019 r. Minister Sprawiedliwości wniósł kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego., zaskarżając orzeczenie w całości zarzucając mu rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na jego treść, polegające na niezastosowaniu art. 454 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, tj. złamanie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny reguły ne peius, w związku z czym wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych.

Ponadto Obwiniony zażaleniem odnośnie pkt 3 orzeczenia z dnia 25 czerwca 2019 r. wniósł o zmianę orzeczenia poprzez nieobciążanie go kosztami postępowania lub ich zmniejszenie do dolnej granicy. Podniósł, że w 2009 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu i orzeczono wobec niego stopień niepełnosprawności. W związku z tym zmniejszyły się jego możliwości zarobkowe oraz pojawiła się konieczność wydatków na rehabilitację i spłatę kredytu przeznaczonego na usunięcie barier architektonicznych.

Sąd Najwyższy uznał kasację Ministra Sprawiedliwości za zasadną i wyrokiem z dnia 23 września 2020 r. (sygn. akt II DSI 10/20) uchylił zaskarżone orzeczenie, i przekazał sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. SN wskazał, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, a naruszenie reguły nepeius stanowi rażącą obrazę prawa procesowego oraz złamanie konstytucyjnej zasady dwuinstancyjnego orzekania o winie i odpowiedzialności karnej. Zgodnie z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny, o ile nie zgadzał się z orzeczeniem wydanym w pierwszej instancji, powinien był uchylić zaskarżone rozstrzygnięcie i przekazać sprawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpatrzenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 09 marca 2021 r. (sygn. akt WO - 163/20) uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 26 października 2018 r. (sygn. akt OSD/KR 21/18) i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1 500,00 zł. WSD uznał za częściowo zasadne zarzuty Skarżącej, tj. odnośnie pominięcia w ustaleniach faktycznych OSD okoliczności, że Skarżąca:

—po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji rozpoznający jej sprawę była niezadowolona ze współpracy z Obwinionym i złożyła wniosek o zmianę pełnomocnika z urzędu,

— skierowała do obwinionego 35 maili a Obwiniony do Skarżącej tylko 8 wiadomości,

—w przesłanych Obwinionemu dokumentach wskazała na wątpliwości co do wysokości odsetek i kosztów ubocznych pożyczki oraz zaliczenia wszystkich wpłat; jak również odnośnie błędnych ustaleń faktycznych OSD, że skarżąca jest z zawodu księgową, gdy w rzeczywistości jest technikiem ekonomistą, a także odnośnie błędnego ustalenia przez OSD, że to skarżąca, a nie profesjonalny pełnomocnik, miała szukać podstaw prawnych i analizować dokumenty.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazał, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy OSD OIRP powinien ocenić czy sposób prowadzenia sprawy przez Obwinionego, w szczególności dokonana przez niego analiza informacji przekazanych przez Skarżącą, aktywność co do poszukiwania dodatkowych argumentów i środków dowodowych na korzyść Skarżącej była zgodna z wzorcem staranności określonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2012, I CSK 330/11 oraz zasadami określonymi w art. 6 i art. 12 ust. 1 i 2 KERP, poddając tej ocenie w szczególności wnioski dowodowe (wniosek o zobowiązanie powoda) zawarty w piśmie procesowym Obwinionego z dnia 18 października 2016 r., przy uwzględnieniu jego wyjaśnień na k. 117-188 i k. 154.

Orzeczeniem z dnia 08 listopada 2021 r (OSD/KR 28/20) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uznał Obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że co najmniej od dnia 13 stycznia 2016 r. do dnia 14 lutego 2018 r. będąc ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu Skarżącej, nie podjął wszystkich niezbędnych czynności procesowych dla obrony jej interesów, tj. prowadził sprawę nieprofesjonalnie i nie dochował należytej staranności, w szczególności dopuszczając się zaniechania wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. czynu określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 12 ust. 1 o art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierzył za ten czyn, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych karę upomnienia. Sąd nadto obciążył Obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 500,00 zł oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1 500,00 zł.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że Obwiniony działał w ramach postępowania przed Sądem Rejonowym (sygn. akt I C 1042/16/S) jako wyznaczony z urzędu pełnomocnik pozwanej (Skarżącej) o zapłatę na podstawie wypełnionego weksla stanowiącego zabezpieczenie udzielonej jej pożyczki. Obwiniony niezwłocznie (w dniu 25 lutego 2016 r.) poinformował Skarżącą o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu i wezwał ją do przedłożenia wszelkich pozostających w jej dyspozycji dokumentów, które są związane z postępowaniem (k. 6), uczestniczył w rozprawach sądowych w dniach 4 października 2016 i 21 marca 2017 r., złożył pismo procesowe z dnia 18 października 2016 r. z załącznikami w postaci dokumentów przekazanych mu przez Skarżącą - maili kierowanych do powoda (k. 11). Obwiniony podtrzymał zarzuty Skarżącej odnośnie błędnego wypełnienia weksla, wniósł o zobowiązanie jej do przedłożenia pełnego rozliczenia księgowego całej historii spłaty pożyczki i zastosowanych przeliczników, prowizji i

stóp procentowych (k. 26-32). Pomędzy Skarżącą a obwinioną prowadzona była korespondencja mailowa, na którą składa się 19 maili Skarżącej i 12 Obwinionego (k. 7-10, 71-76, 127). Sąd I instancji utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 09 października 2015 r. (wyrok z dnia 28 marca 2017 r.). Od wyroku została wniesiona apelacja przez Skarżącą oraz Obwinionego. Apelacja została oddalona przez Sąd Okręgowy II Wydział Cywilny wyrokiem z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt II Ca 2255/17 (k. 87-95). Sąd II instancji, rozpoznając apelację w sprawie Skarżącej, podzielił stanowisko Sądu I instancji, że po jej stronie nie zostało wykazane, iż zadłużenie jest inne niż twierdził powód oraz wskazał, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na podst. art. 232 zd. 2 k.p.c. stanowi uprawnienie w ramach dyskrecjonalnej władzy sędziego, wobec czego nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodu z urzędu. W międzyczasie Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 21 września 2017 r. oddalił wniosek Skarżącej o zmianę pełnomocnika z urzędu z uwagi na brak podstawy prawnej takiego działania.

Stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił w oparciu o dowody w postaci przesłuchania Skarżącej i Obwinionego oraz przedłożone w sprawie dokumenty. Sąd dał wiarę wszystkim dowodom z dokumentów, zeznaniom Skarżącej z wyjątkiem twierdzenia o zgłaszanym Obwinionemu postulatcie w przedmiocie złożenia wniosku o powołanie biegłego oraz częściowo zeznaniom Obwinionego, tj. o tyle, o ile nie były sprzeczne w zakresie okoliczności dotyczących zarzuconych mu czynów z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom Obwinionego odnośnie twierdzeń jakoby Sąd Rejonowy zasugerował, że wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego spowodowałby przewlekłość postępowania (bowiem nie wynika to z protokołów rozpraw), a także iżby wnosił o zobowiązanie powoda do przedłożenia harmonogramów spłat pożyczki (bowiem te zostały złożone wraz z pozwem).

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zarzuty sformułowane przez Rzecznika Dyscyplinarnego wobec Obwinionego są uzasadnione i znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy. W ocenie OSD wiele z podjętych przez Obwinionego działań nie dawało podstaw do zarzucenia mu jakichkolwiek naruszeń zasad etyki. W szczególności nie mógł jej stanowić fakt samego niezadowolenia Skarżącej wyrażający się m.in. w złożeniu wniosku o zmianę pełnomocnika czy treści korespondencji oskarżającej Obwinionego o przegranie procesu. Niekorzystne dla strony rozstrzygnięcie nie pozwala bowiem na wyciągnięcie wniosku o naruszeniu zasad etyki czy nierzetelnym lub niesumiennym działaniu. Nie stanowi jej również liczba wymienionych maili między stronami, bowiem wskazywana dysproporcja została zawyżona przez Skarżącą, a ilość informacji nie przekłada się na zawartość merytoryczną wiadomości. Jedynym uchybieniem Obwinionego w tym zakresie był lakoniczny charakter

wiadomości oraz brak wskazań Skarżącej konkretnych dokumentów jakich oczekiwał i skutków braku ich przedłożenia.

Zdaniem OSD Obwiniony naruszył zasady etyki nie wykazując się należyłą sumiennością i rzetelnością w zakresie podjęcia dostatecznych starań w celu wzbogacenia materiału dowodowego o dane, którymi nie dysponowała Skarżąca. Nie przeanalizował bowiem złożonych w sprawie dokumentów, nie porównał harmonogramów spłaty pożyczki z wpłatami dokonanymi przez Skarżącą ani nie przeanalizował wykazywanych przez stronę powodową odsetek w kontekście zmiany stóp procentowych, co podnosiła Skarżąca, a przede wszystkim - po oddaleniu wniosku o zobowiązanie Powoda do przedłożenia dokumentów - nie poszukiwał dalszych możliwości obrony też skarżącej, co przejawiało się w braku wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw rachunkowości, które to zachowanie nie powinno podlegać ocenie pełnomocnika z punktu widzenia możliwości jego przeprowadzenia w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy lub przewlekłości postępowania. Ocenic mógłby to bowiem jedynie biegły poprzez uznanie, że nie jest w stanie wydać opinii w oparciu o przedłożone dokumenty, bądź sam sąd. Ponadto Obwiniony, nie wykazawszy się własną aktywnością, powielił jedynie powierzchowne i ogólne twierdzenia Skarżącej, nie przeanalizował całego materiału dowodowego, na podstawie którego powinien formułować stanowisko procesowe. Według OSD powyższe zachowania Obwinionego nosiły znamiona braku sumienności i skrupulatności oraz świadczyły o braku współpracy z klientem (Skarżącą). Obwiniony nie dochował należytej staranności wymaganej od zawodowego pełnomocnika, a co za tym idzie, stanowi to o naruszeniu przepisów art. 6, art. 12 i art. 44 KERP.

Wymierzając karę dyscyplinarną Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął po uwagę wzorzec staranności określony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 330/11 oraz fakt, iż działania Obwinionego noszą jedynie znamiona braku staranności, która w sposób negatywny wpłynęła na ocenę jego profesjonalizmu. W związku z powyższym OSD wymierzył karę upomnienia, będącą najmniej dotkliwym rodzajem sankcji.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony wskazując, iż z całą stanowczością nie zgadza się z jego treścią oraz wskazał ogólnie, że podważa naruszenie wskazanych przepisów zasad etyki. Obwiniony wskazał na oparcie orzeczenia o art. 64 ust. 1 ustawy o radach prawnych, który stanowi formalną podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej, ale nie definiuje przewinień dyscyplinarnych oraz podniósł zastosowanie przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nieobowiązujących w dacie popełnienia zarzucanego przewinienia. Ponadto wniósł o

uniewinnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie Obwinionego nie zasługiwało na uwzględnienie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Izby Radców Prawnych prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie. Trafne są również rozważania zawarte w uzasadnieniu orzeczenia, które Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela i uznaje za własne.

Oszczędnie sformułowana treść odwołania obwinionego nie pozwala na jednoznaczne wyodrębnienie zarzutów postawionych zaskarżonemu orzeczeniu. Jednakże odwołując się do złożonego środka odwoławczego, koniecznym jest podnieść następujące okoliczności.

Podważenie przez Obwinionego naruszenia wskazanych przez OSD przepisów zasad etyki należy uznać za oczywiście bezzasadne. Jak zauważył Obwiniony, art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych jest formalną podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego, jednakże wbrew jego twierdzeniom definiuje on przewinienie dyscyplinarne jako postępowanie [radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego] sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź (...) naruszenie (...) obowiązków zawodowych. Jako taki nie stanowi samodzielnej podstawy do wymierzenia kary za popełnione przewinienia dyscyplinarne, wobec czego orzeka się o niej w związku z konkretnymi przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, których naruszenia dopuścił się każdorazowy obwiniony. Tak również i w tym wypadku postąpił OSD OIRP wymierzając karę upomnienia w oparciu o art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie jest w stanie doszukać się żadnych uchybień sądu niższej instancji zarówno w zakresie obrazy prawa procesowego, jak i materialnego.

Za równie bezzasadny należało uznać zarzut zastosowania przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nieobowiązujących w dacie popełnienia zarzucanego czynu. Na podstawie oczywistej treści przepisu art. 74¹ pkt 2. ustawy o radcach prawnych W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy: 2) rozdziałów I-III Kodeksu karnego. Wobec powyższego w postępowaniu dyscyplinarnym zastosowanie znajduje art. 4. § 1 kodeksu karnego, który stanowi Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Jednakże bez względu na powyższe podkreślenia wymaga fakt, że aktualny Kodeks Etyki Radcy Prawnego stanowi

Załącznik do uchwały Nr 3/2014

Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (data uchwalenia) i obowiązuje od 2015 roku. Ustalono zaś, że czyn obwinionego miał miejsce co najmniej od 13 stycznia 2016 r. do dnia 14 lutego 2018 r., czyli w czasie obowiązywania aktualnego KERP. Wobec powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się obrazy prawa również i w tym zakresie.

Odnosząc się do dalszych twierdzeń Obwinionego należy podkreślić, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dokonał sumiennej oceny przedmiotowego stanu faktycznego i rozważywszy wszystkie okoliczności oraz zachowania Obwinionego - również te, które należało ocenić jako właściwe i niedające podstawy do przypisania im znamion działania niezgodnego z zasadami etyki - prawidłowo ocenił, iż Obwiniony ostatecznie dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Przesłanki dokonania takiej oceny, na które złożyły się m.in. brak należytej sumienności i rzetelności w zakresie podjęcia dostatecznych starań w celu wzbogacenia materiału dowodowego, brak przeanalizowania złożonych w sprawie dokumentów, porównania harmonogramów spłaty pożyczki z wpłatami dokonanymi przez Skarżącą, przeanalizowania wykazywanych przez stronę powodową odsetek w kontekście zmiany stóp procentowych, brak poszukiwania dalszych możliwości obrony Skarżącej przejawiający się w braku wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw rachunkowości po oddaleniu wniosku o zobowiązanie Powoda do przedłożenia dokumentów, niewykazanie się własną aktywnością i powielenie powierzchownych i ogólnych twierdzeń Skarżącej - według OSD nosiły znamiona braku sumienności i skrupulatności, świadczyły o braku współpracy Obwinionego ze Skarżącą i przesądziły, o przypisaniu niedochowania należytej staranności, której należałoby wymagać od zawodowego pełnomocnika. Zostało to szczegółowo opisane w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, jako podstawy primo dokonanej oceny polegającej na uznaniu naruszenia przez Obwinionego art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, 12 ust. 1 i 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i secundo wydanego wyroku.

Końcowo należy podkreślić, iż istotą popełnionego przez Obwinionego deliktu nie jest niezadowolenie Skarżącej ze współpracy z Obwinionym ani skutek w postaci przegrania procesu przez Skarżącą, ale brak należytej staranności w reprezentowaniu jej stanowiska, chociażby było ono - według wszelkich obiektywnych przesłanek - skazane z góry na niepowodzenie. Słusznie zauważył Sąd I instancji, że należyte zachowanie ze strony Obwinionego, którego brak legł u podstaw wniosku o jego ukaranie a końcowo uznania go za winnego, być może nie zmieniłoby rozstrzygnięcia w sprawie, ale z całą pewnością było czynnością niezbędną dla rzetelnego

działania radcy prawnego w toku postępowania i dochowania wszelkich aktów staranności dla ochrony interesów reprezentowanej strony. Tymczasem działania Obwinionego cechował brak sumienności, staranności i współpracy z reprezentowanym klientem, a podejmowane działania nie były rzetelne na tyle, na ile pozwalały przepisy prawa i zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Wobec powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny, nie widząc podstaw do wzruszenia orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP, w ślad za nim uznał, że wymierzona kara dyscyplinarna jest adekwatna do okoliczności popełnionego czynu oraz postawy Obwinionego i orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało oparte o art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 1 oraz § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.